

довиятъ Либецовъ противникъ, и мигналъ съ лѣвото око.

Дѣдо Либенъ са искикотилъ и захва-
налъ да са плези на Хаджи Генча, т. е. да
му показва езикѣтъ си.

— Не е то така, Хаджи, не е то така!
хилѣди пѣти ти казвамъ, че това не е
тѣй, рѣкалъ дѣдо Либенъ. — Азъ вида,
че ти отъ тия пѣща нищо не отбирашъ...
Когато дохождаха московците, то азъ съ
очите си видѣхъ, какъ тие купуватъ турски
сабли; купуваха и пушки. . . Зематъ тие
турската пушка въ ржката си, повжртатъ
я, повжртатъ я, и рѣкатъ: „харашо!“
А тая дума ще да рѣче на тѣхниятъ мос-
ковски езикъ хубаво.

— А азъ ща да ти кажа, че това не е
така. Истина е, че московците купуватъ
турските пушки и турските сабли; но тие
ти купуватъ не за това, защото сж добри,
а за да са похвалятъ предъ роднините си
и предъ приятелите си: „Азъ убихъ е-